

Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (druhá komora)

z 30. januára 2020*

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Smernica 82/891/EHS – Články 12 a 19 – Rozdelenia spoločností s ručením obmedzeným – Ochrana záujmov veriteľov rozdeľovanej spoločnosti – Neplatnosť rozdelenia – Odporovacia žaloba“

Vo veci C-394/18,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Corte d'appello di Napoli (Odvolací súd Neapol, Taliansko) z 27. februára 2018 a doručený Súdnemu dvoru 14. júna 2018, ktorý súvisí s konaním:

I.G.I. Srl

proti

Marii Grazii Ciceniovej,

Mariovi Di Pierrovi,

Salvatorovi de Vitovi,

Antoniovi Raffaelemu,

za účasti:

Costruzioni Ing. G. Iandolo Srl,

SÚDNY DVOR (druhá komora),

v zložení: predseda druhej komory A. Arabadžiev, sudcovia P. G. Xuereb (spravodajca), T. von Danwitz, C. Vajda a A. Kumin,

generálny advokát: M. Szpunar,

tajomník: R. Schiano, referent,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 5. júna 2019,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

– I.G.I. Srl, v zastúpení: S. Ietti, avvocatessa,

* Jazyk konania: taliančina.

- Costruzioni Ing. G. Iandolo Srl, v zastúpení: S. Pierro a S. Ietti, avvocatessa,
  - Európska komisia, v zastúpení: L. Malferrari, W. Mölls a H. Støvlbæk, splnomocnení zástupcovia,
- po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 26. septembra 2019,
vyhlásil tento

Rozsudok

- 1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článkov 12 a 19 šiestej smernice Rady 82/891/EHS zo 17. decembra 1982 o rozdelení akciových spoločností, vychádzajúcej z článku 54 ods. 3 bod g) zmluvy (Ú. v. ES L 378, 1982, s. 47; Mim. vyd. 17/001, s. 50), zmenenej smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2007/63/ES z 13. novembra 2007 (Ú. v. EÚ L 300, 2007, s. 47) (ďalej len „šiesta smernica“).
- 2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi spoločnosťou I.G.I. Srl na jednej strane a pani Mariou Graziou Ciceniovou a páňmi Mariom Di Pierrom, Salvatorom de Vitom a Antoniom Raffaelem na druhej strane vo veci možnosti týchto posledných uvedených osôb ako veriteľov rozdeľovanej spoločnosti, ktorej časť majetku bola prevedená na I.G.I., podať odporovaciu žalobu s cieľom určiť, že úkon o rozdelení je voči nim neúčinný, a podať exekučné alebo zabezpečovacie návrhy týkajúce sa majetku prevedeného na I.G.I.

Právny rámec

Právo Únie

Tretia smernica 78/855/EHS

- 3 Článok 1 tretej smernice Rady 78/855/EHS z 9. októbra 1978 o zlúčení a splynutí akciových spoločností, vychádzajúcej z článku 54 ods. 3 písm. g) zmluvy (Ú. v. ES L 295, 1978, s. 36; Mim. vyd. 17/001, s. 42), zmenenej smernicou 2007/63 (ďalej len „tretia smernica“) vo svojom odseku 1 s názvom „Rozsah pôsobnosti“ stanovuje:

„Koordináčné opatrenia stanovené touto smernicou platia pre zákony, iné právne predpisy a správne opatrenia členských štátov vzťahujúce sa k nasledujúcim typom spoločností:

...

- Taliansko:

la società per azioni,

...“

- 4 Článok 13 ods. 3 tretej smernice stanovuje:

„Táto ochrana môže byť odlišná pre veriteľov nadobúdajúcej spoločnosti a veriteľov nadobúdanej spoločnosti.“

Šiesta smernica

5 Podľa znenia ôsmeho odôvodnenia šiestej smernice:

„... veritelia, vrátane držiteľov dlhopisov a osôb majúcich iné pohľadávky voči spoločnostiam zúčastneným na rozdelení, musia byť chránení tak, aby ich realizácia rozdelenia nepoškodila“.

6 Jedenáste odôvodnenie tejto smernice stanovuje:

„... na zaistenie právnej istoty vo vzťahoch medzi spoločnosťami zúčastňujúcimi sa rozdelenia, medzi týmito spoločnosťami a tretími stranami a medzi akcionármi, je nutné obmedziť prípady neplatnosti a ustanoviť, aby sa nedostatky odstránili vždy, keď je to možné, a skrátila lehota pre namietanie neplatnosti“.

7 Článok 1 uvedenej smernice stanovuje:

„1. Ak členské štáty umožnia spoločnostiam uvedeným v článku 1 ods. 1 [tretej smernice] podľa ich právnych predpisov [, na ktoré sa vzťahujú ich právne predpisy, – *neoficiálny preklad*] vykonať operáciu rozdelenia zlúčením stanoveným v článku 2 tejto smernice, podriadia túto operáciu ustanoveniam kapitoly I tejto smernice.

2. Ak členské štáty umožnia spoločnostiam uvedeným v ods. 1 vykonať operáciu rozdelenia splynutím stanoveným v článku 21 [operáciu rozdelenia založením nových spoločností, definovanú v článku 21 – *neoficiálny preklad*], podriadia túto operáciu ustanoveniam kapitoly II tejto smernice.

...“

8 Článok 2 šiestej smernice stanovuje:

„1. Na účely tejto smernice sa ‚rozdelenie zlúčením‘ rozumie operácia, prostredníctvom ktorej spoločnosť po zrušení bez likvidácie prevedie na niekoľko spoločností všetky svoje aktíva a pasíva s tým, že sa akcionárom rozdeľovanej spoločnosti pridelia akcie spoločnosti nadobúdajúcej vklady vyplývajúce z rozdelenia, ďalej len ‚nadobúdajúca spoločnosť‘ a prípadne vyrovnávajúci doplatok v hotovosti nepresahujúci 10 % menovitej hodnoty pridelených akcií alebo, ak nie je menovitá hodnota dostupná, ich účtovnej paritnej hodnoty.

...

3. Ak táto smernica odkazuje na [tretiu smernicu], výraz ‚zlučované spoločnosti‘ znamená ‚spoločnosti zúčastnené na rozdelení‘, výraz ‚nadobúdaná spoločnosť‘ znamená ‚spoločnosť, ktorá sa rozdeľuje‘, výraz ‚nadobúdajúca spoločnosť‘ znamená ‚každú nadobúdajúcu spoločnosť‘ a výraz ‚návrh podmienok zlúčenia‘ označuje ‚návrh podmienok rozdelenia‘.“

9 Článok 12 šiestej smernice znie takto:

„1. Právne predpisy členských štátov musia stanoviť primeraný systém ochrany záujmov veriteľov spoločností zúčastnených na rozdelení, ktorých pohľadávky vznikli pred zverejnením návrhu podmienok rozdelenia, ktoré nie sú splatné v okamihu tohto zverejnenia.

2. Na tento účel právne predpisy členských štátov minimálne stanovujú, že títo veritelia sú oprávnení získať primerané záruky, ak finančná situácia rozdeľovanej spoločnosti a spoločnosti, na ktorú bude záväzok prevedený v súlade s návrhom podmienok rozdelenia, túto ochranu vyžaduje a ak títo veritelia ešte nedisponujú takými zárukami.

3. Ak veriteľ spoločnosti, na ktorú prešiel záväzok v súlade s návrhom podmienok rozdelenia, nebol uspokojený, ručia nadobúdajúce spoločnosti za tento záväzok solidárne. Členské štáty môžu obmedziť toto ručenie výškou čistého majetku, ktorý prešiel na iné spoločnosti ako tie, na ktoré bol tento záväzok prevedený [ktorý prešiel na každú z týchto spoločností s výnimkou spoločnosti, na ktorú bol tento záväzok prevedený – *neoficiálny preklad*]. Nemusia uplatňovať tento odsek, ak operácia rozdelenia podlieha kontrole súdneho orgánu v súlade s článkom 23 a ak väčšina veriteľov, predstavujúcich tri štvrtiny výšky pohľadávok alebo väčšina určitej kategórie veriteľov rozdelenej spoločnosti, predstavujúcich tri štvrtiny výšky pohľadávok tejto kategórie, sa vzdala nároku na toto solidárne ručenie na schôdzi podľa článku 23 ods. 1 písm. c).

4. Uplatňuje sa článok 13 ods. 3 [tretej smernice].

5. U držiteľov dlhopisov spoločností zúčastnených na rozdelení sa uplatnia odseky 1 až 4, pokiaľ rozdelenie nebolo schválené zhromaždením držiteľov dlhopisov, ak vnútroštátny zákon ustanovuje také zhromaždenie alebo individuálne držiteľia dlhopisov [alebo individuálne držiteľmi dlhopisov – *neoficiálny preklad*] bez toho, aby tým boli dotknuté právne predpisy vzťahujúce sa na spoločné uplatňovanie ich práv.

6. Členské štáty môžu stanoviť, že nadobúdajúce spoločnosti solidárne ručia za záväzky spoločnosti, ktorá sa rozdeľuje. V takom prípade nemusia uplatniť predchádzajúce odseky.

7. Ak členský štát kombinuje systém ochrany veriteľov stanovený v odsekoch 1 až 5 so solidárnym ručením nadobúdajúcich spoločností stanoveným v odseku 6, môže toto ručenie obmedziť výškou čistého majetku, ktoré prešlo na každú spoločnosť.“

10 Článok 15 šiestej smernice uvádza:

„Právne predpisy členských štátov určia deň, od ktorého je rozdelenie účinné.“

11 Článok 17 ods. 1 tejto smernice stanovuje:

„Rozdelenie má *ipso iure* a súdežne tieto účinky:

- a) prevod všetkých aktív a pasív rozdeľovanej spoločnosti na nadobúdajúce spoločnosti tak vo vzťahu medzi rozdeľovanou spoločnosťou a nadobúdajúcimi spoločnosťami, ako aj vo vzťahu k tretím osobám; tento prevod sa uskutoční po častiach v súlade s rozdelením stanoveným v návrhu podmienok rozdelenia alebo s článkom 3 ods. 3;
- b) akcionári rozdeľovanej spoločnosti sa stanú akcionármi nadobúdajúcich spoločností v súlade s rozdelením stanoveným v návrhu podmienok rozdelenia;
- c) rozdeľovaná spoločnosť zanikne.“

12 Článok 19 uvedenej smernice znie:

„1. Právne predpisy členských štátov môžu upraviť neplatnosť rozdelenia len v súlade s týmito podmienkami:

- a) neplatnosť musí byť vyslovená rozhodnutím súdu;
- b) neplatnosť rozdelenia, ktoré nadobudlo účinnosť v zmysle článku 15, môže byť vyhlásená iba pri chýbajúcej preventívnej súdnej alebo správnej kontrole zákonnosti, alebo ak listiny neboli úradne overené, alebo pri zistení, že rozhodnutie valného zhromaždenia je neplatné alebo napadnuteľné podľa vnútroštátneho práva;

- c) konanie o neplatnosti nemožno začať po uplynutí lehoty šiestich mesiacov odo dňa, od ktorého je rozdelenie účinné voči tomu, kto sa dovoľáva neplatnosti, alebo ak boli nedostatky odstránené;
- d) ak je možné odstrániť nedostatok, kvôli ktorému možno vysloviť neplatnosť rozdelenia, poskytnie príslušný súd dotknutým spoločnostiam lehotu na jeho odstránenie;
- e) rozhodnutie, ktorým bola vyslovená neplatnosť rozdelenia, musí byť uverejnené spôsobom stanoveným v právnych predpisoch každého členského štátu v súlade s článkom 3 [prvej smernice Rady 68/151/EHS z 9. marca 1968 o koordinácii ochranných opatrení, ktoré členské štáty vyžadujú od obchodných spoločností na ochranu záujmov spoločníkov a tretích osôb v zmysle druhého odseku článku 58 zmluvy s cieľom zabezpečiť rovnocennosť týchto ochranných opatrení v rámci celého spoločenstva (Ú. v. ES L 65, 1968, s. 8; Mim. vyd. 17/001, s. 3)];
- f) ak právne predpisy členského štátu povoľujú tretej osobe napadnúť také rozhodnutie, môže tak uvedená osoba učiniť len v priebehu šiestich mesiacov od zverejnenia rozhodnutia podľa smernice 68/151/ES;
- g) samotným rozhodnutím vyhlasujúcim neplatnosť rozdelenia nie je dotknutá platnosť záväzkov voči alebo v prospech nadobúdajúcich spoločností, ktoré vznikli pred uverejnením rozhodnutia súdu, ale po dátume stanovenom v článku 15;
- h) každá nadobúdajúca spoločnosť ručí za záväzky, ktoré vznikli voči nej [zodpovedá za záväzky, ktoré jej vznikli – *neoficiálny preklad*] po dátume nadobudnutia účinnosti rozdelenia a pred dňom uverejnenia rozhodnutia vyhlasujúceho neplatnosť rozdelenia; rozdeľovaná spoločnosť ručí taktiež za tieto záväzky; členské štáty môžu stanoviť, aby toto ručenie bolo obmedzené výškou čistého majetku, ktorý prešiel na nadobúdajúcu spoločnosť, voči ktorej tieto záväzky vznikli [aby táto zodpovednosť bola obmedzená výškou čistého majetku, ktorý prešiel na nadobúdajúcu spoločnosť, ktorej tieto záväzky vznikli – *neoficiálny preklad*].

2. Odchylne od ustanovení odseku 1 písm. a) môžu právne predpisy členského štátu tiež stanoviť, že neplatnosť rozdelenia vysloví správny orgán, ak možno proti takému rozhodnutiu podať opravný prostriedok na súd. Ustanovenia písmen b), d), e), f), g) a h) sa primerane uplatnia na správny orgán. Takéto konanie o neplatnosti nemožno začať po uplynutí lehoty šiestich mesiacov od dátumu stanoveného v článku 15.

3. Predchádzajúcimi ustanoveniami nie sú dotknuté právne predpisy členských štátov vzťahujúce sa na neplatnosť rozdelenia vyslovenú po akejkoľvek kontrole zákonnosti.“

- 13 Články 2 až 19 šiestej smernice sa nachádzajú v kapitole I s názvom „Rozdelenie spoločností zlúčením“.
- 14 Článok 21 ods. 1 v kapitole II tejto smernice s názvom „Rozdelenie splynutím [Rozdelenie založením nových spoločností – *neoficiálny preklad*]“ stanovuje:

„Na účely tejto smernice ‚rozdelenie splynutím [rozdelenie založením nových spoločností – *neoficiálny preklad*]‘ znamená operáciu, ktorou prevedie spoločnosť po zrušení bez likvidácie na viaceré novozaložené spoločnosti všetky aktíva a pasíva s tým, že akcionárom spoločnosti, ktorá sa rozdeľuje, sa pridelia akcie nadobúdajúcich spoločností a prípadne vyrovnávací doplatok v hotovosti, nepresahujúci 10 % menovitej hodnoty pridelených akcií alebo, ak nie je dostupná menovitá hodnota, ich účtovnej paritnej hodnoty.“

15 Článok 22 uvedenej smernice, ktorý sa tiež nachádza v kapitole II, vo svojom odseku 1 stanovuje:

„Články 3, 4, 5 a články 7, 8 ods. 1 a 2 a články 9 až 19 tejto smernice sa uplatňujú na splynutie [rozdelenie založením nových spoločností – *neoficiálny preklad*] bez toho, aby boli dotknuté články 11 a 12 smernice 68/151/EHS. Na tento účel sa výrazom ‚spoločnosti zúčastnené na rozdelení‘ označuje rozdeľovaná spoločnosť a výrazom ‚nadobúdajúca spoločnosť‘ každá nová spoločnosť.“

16 Kapitola IV šiestej smernice s názvom „Iné operácie podobné rozdeleniu“ obsahuje článok 25, ktorý stanovuje:

„Ak právne predpisy členského štátu umožnia jednu z operácií stanovených v článku 1 bez toho, aby rozdeľovaná spoločnosť zanikla, uplatnia sa kapitoly I, II a III s výnimkou článku 17 ods. 1 písm. c).“

Talianske právo

17 Článok 2503 codice civile (Občiansky zákonník) s názvom „Námietky veriteľov“ stanovuje:

„Zlúčenie alebo splynutie možno vykonať až po 60 dňoch od posledného zo zápisov podľa článku 2502a s výnimkou prípadu, ak je daný súhlas veriteľov spoločností zúčastňujúcich sa na zlúčení alebo splynutí, ktorých pohľadávky vznikli pred zápisom alebo uverejnením podľa článku 2501b tretieho odseku, alebo ak došlo k vyplateniu veriteľov, ktorí súhlas neudelili, prípadne ak boli príslušné sumy uložené v banke, pričom uvedené sa nevzťahuje na situáciu, ak bola vo vzťahu k všetkým spoločnostiam zúčastňujúcim sa na zlúčení alebo splynutí vypracovaná správa podľa článku 2501e, ktorej autorom je jediná audítorská spoločnosť, ktorá na vlastnú zodpovednosť v zmysle článku 2501e šiesteho odseku potvrdí, že majetkové a finančné pomery spoločností zúčastňujúcich sa na zlúčení alebo splynutí nevyžadujú zabezpečenie v prospech vyššie uvedených veriteľov.“

Ak neplatí ani jedna z týchto výnimiek, veritelia podľa predchádzajúceho odseku môžu podať námietky v uvedenej šesťdesiatdňovej lehote. V tomto prípade sa uplatní posledný odsek článku 2445.“

18 V článku 2504c tohto zákonníka s názvom „Neplatnosť zlúčenia alebo splynutia“ sa stanovuje:

„Po vykonaní zápisu v súlade s druhým odsekom článku 2504 už nemožno konštatovať neplatnosť úkonu o zlúčení alebo splynutí.“

Tým nie je dotknuté právo na náhradu škody prípadne spôsobenej spoločníkom alebo tretím osobám poškodeným zlúčením alebo splynutím.“

19 Článok 2506 uvedeného zákonníka s názvom „Formy rozdelenia“ stanovuje:

„Pri rozdelení spoločnosť prevedie celý svoj majetok na viaceré existujúce alebo novozaložené spoločnosti alebo časť svojho majetku, ktorý možno v tomto prípade previesť na jedinú spoločnosť, a zodpovedajúce akcie alebo podiely na svojich akcionárov.“

Povoľuje sa úhrada vyrovnávacieho doplatku, pokiaľ tento doplatok nepresiahne 10 % nominálnej hodnoty prevedených akcií alebo podielov. Je tiež povolené, aby na základe jednomyseľného súhlasu niektorí akcionári nedostali akcie alebo podiely niektorej z nadobúdajúcich spoločností, ale akcie alebo podiely rozdelenej spoločnosti.

V rámci rozdelenia môže dôjsť buď k zrušeniu rozdelenej spoločnosti bez likvidácie, alebo môže rozdeľovaná spoločnosť pokračovať vo svojej činnosti.

Účasť na rozdelení sa zakazuje spoločnostiam v likvidácii, ktoré začali rozdeľovať svoje aktíva.“

- 20 Článok 2506b posledný odsek Občianskeho zákonníka s názvom „Príslušné predpisy“ stanovuje:
- „Články 2501f, 2502, 2502a, 2503, 2503a, 2504, 2504b, 2504c, článok 2505 prvý a druhý odsek, články 2505a a 2505b sa uplatňujú aj na rozdelenie. Všetky odkazy na zlúčenie alebo splynutie uvedené v týchto článkoch sa vzťahujú aj na rozdelenie.“
- 21 Článok 2506c posledný odsek tohto zákonníka s názvom „Účinky rozdelenia“ stanovuje:
- „Každá spoločnosť ručí spoločne a nerozdielne do výšky skutočnej hodnoty čistého majetku, ktorý na ňu prešiel alebo ktorý jej zostal, za záväzky rozdelenej spoločnosti neuspokojené spoločnosťou, na ktorú tieto záväzky prešli.“
- 22 Článok 2901 uvedeného zákonníka, ktorý sa nachádza v časti nazvanej „Odporovacia žaloba“, stanovuje:
- „Veriteľ môže aj v prípade, ak je jeho pohľadávka podmienená alebo termínovaná, navrhnúť, aby sa úkony týkajúce sa nakladania s majetkom, ktorými dlžník poškodzuje jeho nárok, vyhlásili voči nemu za neúčinné, a to v prípade splnenia týchto podmienok:
1. dlžník vedel o poškodení nároku veriteľa v dôsledku vykonania dotknutého úkonu, alebo pokiaľ ide o úkon predchádzajúci vzniku pohľadávky, tento úkon bol úmyselne vopred pripravený s cieľom ohroziť uspokojenie pohľadávky;
  2. zároveň, ak ide o odplatný akt, tretia osoba si bola vedomá poškodenia veriteľa a v prípade úkonu predchádzajúceho vzniku pohľadávky sa podieľala na úmyselnej príprave dotknutého úkonu.
- ...“
- 23 Z článku 2902 prvého odseku Občianskeho zákonníka vyplýva, že veriteľ, ktorý dosiahol vyhlásenie neúčinnosti dispozičného úkonu dlžníka poškodzujúceho jeho zabezpečovacie práva k majetku dlžníka, môže podať voči tretím nadobúdateľom exekučné alebo zabezpečovacie návrhy týkajúce sa majetku, ktorý je predmetom napadnutého úkonu.
- 24 Napokon z článku 2903 tohto zákonníka vyplýva, že odporovaciu žalobu možno podať v päťročnej premlčacej dobe, ktorá začína plynúť od urobenia úkonu.

Spor vo veci samej a prejudiciálne otázky

- 25 Notárskou zápisnicou zo 16. septembra 2009 Costruzioni Ing. G Iandolo Srl v rámci rozdelenia previedla časť svojho majetku na I.G.I., ktorá bola založená na tento účel tou istou notárskou zápisnicou.
- 26 Pani Cicenía, ako aj páni Di Pierro, de Vito a Raffaele, ktorí sa domnievali, že v dôsledku tohto rozdelenia stratila Costruzioni Ing. G. Iandolo veľkú časť svojho majetku a že vlastní už iba pozemky nepatrnej hodnoty, podali žalobu na Tribunale di Avellino (súd v Avelline, Taliansko) proti spoločnostiam I.G.I. a Costruzioni Ing. G. Iandolo, v ktorej vyhlásili, že sú veriteľmi spoločnosti Costruzioni Ing. G. Iandolo. Žalobcovia podali odporovaciu žalobu alebo *actio pauliana* podľa článku 2901 Občianskeho zákonníka, v ktorej hlavne navrhovali, aby predmetný úkon, ktorým došlo k rozdeleniu, bol voči nim vyhlásený za neúčinný. Subsidiárne žalobcovia navrhovali, aby súd určil, že Costruzioni Ing. G. Iandolo a I.G.I. spoločne a nerozdielne zodpovedajú za záväzky spoločnosti Costruzioni Ing. G. Iandolo podľa článku 2506c Občianskeho zákonníka.

- 27 Rozsudkom vyhláseným 11. decembra 2015 Tribunale di Avellino (súd v Avelline) vyhovel hlavnému návrhu veriteľov a vyhlásil, že úkon, ktorým došlo k prevodu majetku, ktorý je súčasťou predmetného úkonu o rozdelení spoločnosti, je vo vzťahu k nim neúčinný, „pokiaľ ide o majetok uvedený v zrušenom akte, ktorý je ešte stále vo vlastníctve spoločnosti I.G.I.“.
- 28 I.G.I. a Costruzioni Ing. G. Iandolo podali proti tomuto rozsudku odvolanie na Corte d'Appello di Napoli (Odvolací súd Neapol, Taliansko), pričom najmä tvrdili, že odporovacia žaloba podaná dotknutými veriteľmi bola neprípustná z dôvodu, že jediným právnym prostriedkom, ktorý mohli využiť veriteľa spoločností zúčastnených na rozdelení, bola námietka uvedená v článku 2503 Občianskeho zákonníka, a vzhľadom na to, že žiadna námietka podaná nebola, stali sa účinky rozdelenia voči týmto veriteľom definitívne. Okrem toho tieto spoločnosti uvádzajú, že článok 2504c Občianskeho zákonníka bráni tomu, aby bola vyslovená neplatnosť rozdelenia po uverejnení dotknutého úkonu.
- 29 Vnútroštátny súd v tejto súvislosti uvádza, že články 2503, 2504c, 2506b a článok 2506c posledný odsek Občianskeho zákonníka preberajú do vnútroštátneho práva článku 12 a 19 šiestej smernice.
- 30 Konkrétnejšie, vnútroštátny súd uvádza, že na vykonanie článku 12 šiestej smernice, ktorý sa týka ochrany záujmov veriteľov spoločností zúčastnených na rozdelení, ktorých pohľadávky vznikli pred zverejnením návrhu podmienok rozdelenia, taliansky zákonodarca stanovil, že veriteľa, ktorých práva vznikli pred rozdelením, majú právo podať proti rozdeleniu námietku v krátkej lehote. Taliansky zákonodarca tiež stanovil, že každá spoločnosť ručí spoločne a nerozdielne do výšky skutočnej hodnoty čistého majetku, ktorý na ňu prešiel alebo ktorý jej zostal, za záväzky rozdelenej spoločnosti neuspokojené spoločnosťou, na ktorú tieto záväzky prešli. Napokon pre prípad, že už nemožno konštatovať neplatnosť úkonu o rozdelení, stanovil právo na náhradu škody prípadne spôsobenej spoločníkom alebo tretím osobám poškodeným rozdelením.
- 31 Vnútroštátny súd takisto uvádza, že na vykonanie článku 19 šiestej smernice, ktorý upravuje neplatnosť rozdelenia, taliansky zákonodarca stanovil, že neplatnosť úkonu o rozdelení už nemožno vysloviť po jeho zápise do obchodného registra.
- 32 Vnútroštátny súd tiež zdôrazňuje, že pokiaľ ide o otázku, či je odporovacia žaloba podaná veriteľmi rozdelenej spoločnosti prípustná, existujú dve protichodné smerovania judikatúry, ktoré boli rozvinuté súdmi rozhodujúcimi vo veci samej.
- 33 Podľa prvého smerovania judikatúry je takáto žaloba prípustná z dôvodu, že aj keď námietka stanovená v článku 2503 Občianskeho zákonníka, ako aj odporovacia žaloba stanovená v článku 2901 tohto zákonníka majú za cieľ zachovať zabezpečovacie práva veriteľov k majetku dlžníka, tieto žaloby nie sú porovnateľné. Ich odlišnosť tak spočíva v osobách, ktoré sa jej môžu dovoľávať, v čase, kedy ich možno podať, v lehotách, v ktorých sa musia vykonávať, v tom, že odporovacia žaloba má za cieľ sankcionovať podvodné správanie, a napokon v ich účinkoch.
- 34 Podľa druhého smerovania judikatúry musí byť odporovacia žaloba veriteľov rozdeľovanej spoločnosti vylúčená vzhľadom na cieľ šiestej smernice, ktorým je zabezpečiť, aby sa účinky rozdelenia stali konečné a nezrušiteľné voči veriteľom v krátkej lehote s cieľom chrániť záujmy mnohých zúčastnených strán dotknutých rozdelením, iných než veriteľov rozdeľovanej spoločnosti.
- 35 V tejto súvislosti vnútroštátny súd uvádza, že zachovanie právnej istoty účinkov rozdelenia a záujmov strán zúčastnených na rozdelení, ktoré je jedným z cieľov šiestej smernice, možno zabezpečiť len vtedy, ak neuplatnenie právnych prostriedkov nápravy stanovených v článku 12 šiestej smernice má za následok vylúčenie možnosti veriteľov uplatňovať neskôr iné prostriedky nápravy na ochranu svojich zabezpečovacích práv k majetku dlžníka. Pojem „neplatnosť“ uvedený v článku 19 šiestej smernice by tak mal zahŕňať všetky právne prostriedky nápravy, ktoré vedú k neúčinnosti rozdelenia, absolútnej aj relatívnej, a v tomto poslednom uvedenom prípade bez ohľadu na platnosť rozdelenia.

- 36 Vnútroštátny súd však zdôrazňuje, že článok 12 šiestej smernice nevyklučuje uplatnenie ďalších žalôb na ochranu zabezpečovacích práv veriteľov k majetku dlžníka, a že vo vnútroštátnom práve existujú určité rozdiely medzi žalobou o vyhlásenie neplatnosti a odporovacou žalobou.
- 37 Za týchto okolností Corte d'appello di Napoli (Odvolací súd Neapol) rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:
- „1. Môžu veritelia rozdelenej spoločnosti, ktorých práva vznikli pred rozdelením a ktorí nevyužili súdny prostriedok nápravy spočívajúci v podaní námietky podľa článku 2503 Občianskeho zákonníka (čiže prostriedok ochrany zavedený v rámci vykonania článku 12 [šiestej smernice]), uplatniť po realizácii rozdelenia zrušujúcu (alebo odporovaciu) žalobu podľa článku 2901 Občianskeho zákonníka, a to s cieľom dosiahnuť, aby sa voči nim vyhlásila neúčinnosť rozdelenia, čiže aby boli uprednostnení pri exekúcii pred veriteľmi nadobúdajúcej spoločnosti alebo nadobúdajúcich spoločností, ako aj aby získali výhodnejšie postavenie, než majú samotní spoločníci týchto nadobúdajúcich spoločností?
2. Vzťahuje sa pojem „neplatnosť“ podľa článku 19 [šiestej smernice] iba na opravné prostriedky týkajúce sa určenia platnosti úkonu o rozdelení alebo aj na opravné prostriedky, ktorých predmetom, hoci sa netýkajú platnosti napadnutého úkonu, je určenie relatívnej „neúčinnosti“ alebo neplatnosti rozdelenia?“

O prejudiciálnych otázkach

O uplatniteľnosti smernice

- 38 V návrhu na začatie prejudiciálneho konania vnútroštátny súd odkazuje tak na šiestu smernicu, ako aj na smernicu Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2017/1132 zo 14. júna 2017 týkajúcu sa niektorých aspektov práva obchodných spoločností (Ú. v. EÚ L 169, 2017, s. 46), ktorá zrušila šiestu smernicu odo dňa nadobudnutia svojej účinnosti 20. júla 2017. Vzhľadom na to, že skutkové okolnosti vo veci samej predchádzali dňu nadobudnutia účinnosti smernice 2017/1132, uplatňuje sa šiesta smernica.

O právomoci Súdneho dvora

- 39 Komisia vyjadrila pochybnosti o právomoci Súdneho dvora rozhodovať o tomto návrhu na začatie prejudiciálneho konania z dôvodu, že spor vo veci samej nepatrí do pôsobnosti šiestej smernice, pretože len časť majetku spoločnosti Costruzioni Ing. G. Iandolo bola prevedená na spoločnosť I.G.I.
- 40 Podľa Komisie totiž z článku 21 ods. 1 šiestej smernice v spojení s článkom 2 ods. 1 tejto smernice vyplýva, že táto smernica sa uplatňuje na rozdelenia založením nových spoločností iba v prípade prevodu všetkých aktív a pasív rozdelenej spoločnosti.
- 41 Na jednej strane, ako uvádza generálny advokát v bode 43 svojich návrhov, z názvu šiestej smernice vyplýva, že sa týka rozdelenia akciových spoločností. Takisto z článku 1 tejto smernice v spojení s článkom 1 ods. 1 tretej smernice vyplýva, že v prípade Talianskej republiky sa šiesta smernica uplatňuje na „società per azioni“ (akciové spoločnosti). Costruzioni Ing. G. Iandolo a I.G.I. však nie sú akciové spoločnosti, ale spoločnosti s ručením obmedzeným.
- 42 Na druhej strane podľa článku 21 šiestej smernice sa rozdelenie založením nových spoločností považuje za operáciu, ktorou prevedie spoločnosť po zrušení bez likvidácie na viaceré novozaložené spoločnosti všetky svoje aktíva a pasíva. Costruzioni Ing. G. Iandolo však nepreviedla všetky svoje aktíva a pasíva na viaceré spoločnosti, ale len časť svojich aktív a pasív na jednu spoločnosť, a to I.G.I.

- 43 V dôsledku toho operácia rozdelenia, o ktorú ide vo veci samej, nepatrí priamo do pôsobnosti šiestej smernice.
- 44 V súlade s článkom 267 ZFEÚ je Súdny dvor príslušný rozhodnúť v prejudiciálnych otázkach o výklade Zmlúv, ako aj aktov prijatých inštitúciami Európskej únie. V rámci spolupráce medzi Súdny dvorom a vnútroštátnymi súdmi, upravenej v tomto článku, prislúcha výlučne vnútroštátnemu súdu, aby s prihliadnutím na osobitosti konkrétneho prípadu posúdil nevyhnutnosť prejudiciálneho konania na vydanie svojho rozsudku, ako aj relevantnosť otázok položených Súdnemu dvoru. V dôsledku toho, pokiaľ sa otázky položené vnútroštátnymi súdmi týkajú platnosti právneho predpisu práva Únie, Súdny dvor je v zásade povinný rozhodnúť (rozsudok z 31. mája 2018, Ernst & Young, C-633/16, EU:C:2018:371, bod 29, ako aj citovaná judikatúra).
- 45 S prihliadnutím na túto judikatúru Súdny dvor niekoľkokrát vyhlásil, že má právomoc rozhodovať o návrhoch na začatie prejudiciálneho konania týkajúcich sa ustanovení práva Únie v situáciách, v ktorých sa skutkový stav nachádzal mimo rozsahu priamej pôsobnosti tohto práva, avšak v ktorých sa tieto ustanovenia práva Únie stali uplatniteľné z dôvodu odkazu uvedeného na ne vo vnútroštátnom práve. V prípadoch, v ktorých, aj napriek tomu, že všetky okolnosti veci samej nepatria do priamej pôsobnosti práva Únie, sa ustanovenia stali uplatniteľné prostredníctvom vnútroštátneho právneho poriadku, ktorý ich potvrdil, a prispôbil riešenia výlučne vnútroštátnych situácií riešeniam upraveným právom Únie (pozri v tomto zmysle rozsudky z 18. októbra 1990, Dzodzi, C-297/88 a C-197/89, EU:C:1990:360, bod 37, zo 17. júla 1997, Leur-Bloem, C-28/95, EU:C:1997:369, body 27 a 32, a z 15. novembra 2016, Ullens de Schooten, C-268/15, EU:C:2016:874, bod 53).
- 46 Pokiaľ totiž vnútroštátna právna úprava prispôbuje riešenia situácií, ktoré sú výlučne vnútroštátnymi záležitosťami, riešeniam upraveným právom Únie, napríklad s cieľom predísť výskytu diskriminácie vlastných štátnych príslušníkov alebo prípadného skreslenia hospodárskej súťaže alebo zabezpečiť jednotný postup v porovnateľných situáciách, existuje jednoznačný záujem Únie na tom, aby sa s cieľom predísť budúcim rozdielom vo výklade vykladali ustanovenia alebo pojmy prebraté z práva Únie jednotným spôsobom bez ohľadu na podmienky, za ktorých sa majú uplatniť. Výklad ustanovení práva Únie Súdny dvorom vo výlučne vnútroštátnych situáciách je tak odôvodnený tým, že tieto ustanovenia sú na základe vnútroštátneho práva uplatniteľné na takéto situácie priamo a nepodmienené, aby sa zabezpečila rovnosť zaobchádzania s vnútroštátnymi situáciami a so situáciami upravenými právom Únie (rozsudky z 21. decembra 2011, Cicala, C-482/10, EU:C:2011:868, body 18 a 19, a z 21. novembra 2019, Deutsche Post a i., C-203/18 a C-374/18, EU:C:2019:999, bod 37).
- 47 Ak sa vnútroštátny súd obráti na Súdny dvor v súvislosti so situáciou, ktorá nepatrí do priamej pôsobnosti práva Únie, nemôže usudzovať, že návrh na začatie prejudiciálneho konania týkajúci sa ustanovení tohto práva je preň nevyhnutný na to, aby mohol prijať rozhodnutie v prejednávanej spore, pokiaľ vnútroštátny súd neuvedie aj iné skutočnosti okrem tých, že sporná vnútroštátna právna úprava sa bez rozdielu uplatňuje na situácie upravené predmetnými ustanoveniami práva Únie a na výlučne vnútroštátne situácie (pozri v tomto zmysle rozsudok z 15. novembra 2016, Ullens de Schooten, C-268/15, EU:C:2016:874, bod 54).
- 48 Konkrétne skutočnosti, ktoré umožňujú preukázať, že ustanovenia práva Únie sa stali uplatniteľnými priamo a nepodmienené na základe vnútroštátneho práva, aby sa zabezpečilo rovnaké zaobchádzanie s vnútroštátnymi situáciami a so situáciami upravenými právom Únie, musia vyplývať z rozhodnutia vnútroštátneho súdu (rozsudok z 20. septembra 2018, Fremoluc, C-343/17, EU:C:2018:754, bod 21).
- 49 Na tento účel vnútroštátnemu súdu prináleží, aby v súlade s článkom 94 rokovacieho poriadku ozrejmil, akú súvislosť má spor, ktorý prejednáva, napriek jeho čisto vnútroštátnej povahe s ustanoveniami práva Únie, na základe ktorej je výklad požadovaný v prejudiciálnom konaní nevyhnutný na vyriešenie tohto sporu. Tieto požiadavky sa okrem toho odzrkadľujú v Odporúčaniach Súdného dvora Európskej únie pre vnútroštátne súdy pri podávaní návrhov na začatie prejudiciálnych konaní (Ú. v. EÚ C 380, 2019, s. 1).

- 50 V prejednávanej veci vnútroštátny súd, ktorý má jediný právomoc vykladať vnútroštátne právo v rámci systému súdnej spolupráce vytvoreného článkom 267 ZFEÚ, spresnil, že články 2503, 2504c, 2506b a článok 2506c posledný odsek Občianskeho zákonníka, ktorých uplatňovanie v prejednávanej veci požadujú účastníci konania vo veci samej, preberajú do vnútroštátneho práva články 12 a 19 šiestej smernice. Vyplýva to totiž, ako uvádza Komisia, z decreto legislativo n. 22 – Attuazione delle direttive n. 78/855/EHS e n. 82/891/EHS in materia di fusioni e scissioni societarie, ai sensi dell'art. 2, comma 1, della legge 26 marzo 1990, n. 69 (legislatívny dekrét č. 22, ktorým sa vykonávajú smernice 78/855/EHS a 82/891/EHS o zlúčeníach, splynutiach a rozdeleniach v súlade s článkom 2 ods. 1 zákona č. 69 z 26. marca 1990) zo 16. januára 1991 (GURI č. 19 z 23. januára 1991).
- 51 Z návrhu na začatie prejudiciálneho konania tiež vyplýva, že tieto články Občianskeho zákonníka, ktoré do vnútroštátneho práva preberajú články 12 a 19 šiestej smernice, sa uplatňujú na základe článku 2506 Občianskeho zákonníka tak na rozdelenia, pri ktorých spoločnosť prevádza len časť svojho majetku na jednu alebo viaceré spoločnosti, ako aj na rozdelenia, pri ktorých spoločnosť prevádza celý svoj majetok na viaceré spoločnosti, a to tak na akciové spoločnosti, ako aj na spoločnosti s ručením obmedzeným.
- 52 Pri prebratí šiestej smernice týmto spôsobom sa teda taliansky zákonodarca rozhodol uplatniť články 12 a 19 šiestej smernice priamo a nepodmiene aj na rozdelenia spoločností s ručením obmedzeným, pri ktorých spoločnosť prevádza na inú spoločnosť iba časť svojho majetku.
- 53 Okrem toho treba uviesť, že článok 25 šiestej smernice, na ktorý sa odvoláva Komisia vo svojich písomných pripomienkach, nezakazuje vnútroštátnemu zákonodarcovi uplatniť režim rozdelení upravený šiestou smernicou na rozdelenia spoločností s ručením obmedzeným, pri ktorých spoločnosť prevádza na inú spoločnosť iba časť svojho majetku, ako to Komisia uznala na pojednávaní.
- 54 Za týchto podmienok treba rozhodnúť, že na rozdiel od toho, čo tvrdí Komisia, Súdny dvor má právomoc odpovedať na otázky, ktoré položil vnútroštátny súd.

O prípustnosti návrhu na začatie prejudiciálneho konania

- 55 I.G.I. tvrdí, že návrh na začatie prejudiciálneho konania je neprípustný z dôvodu, že neobsahuje opis skutkového a právneho rámca otázok položených Súdnemu dvoru, čo je v rozpore s tým, čo vyžaduje článok 94 Rokovacieho poriadku Súdného dvora. Okrem toho I.G.I. a Costruzioni Ing. G. Iandolo tvrdia, že položené otázky nie sú relevantné, keďže pohľadávky, ktoré žalovaní vo veci samej chceli chrániť podaním odporovacej žaloby, všetky zanikli. Na pojednávaní Komisia tiež uviedla, že ak tieto pohľadávky skutočne zanikli, návrh na začatie prejudiciálneho konania je bezpredmetný a musí byť vyhlásený za neprípustný.
- 56 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry pri otázkach týkajúcich sa výkladu práva Únie položených vnútroštátnym súdom v rámci právnej úpravy a skutkových okolností, ktoré tento súd vymedzí na svoju vlastnú zodpovednosť a ktorých správnosť Súdnemu dvoru neprináleží preverovať, platí prezumpcia relevantnosti. Zamietnutie návrhu vnútroštátneho súdu Súdnym dvorom je možné len vtedy, ak je zjavné, že požadovaný výklad práva Únie nemá žiadnu súvislosť s existenciou alebo predmetom sporu vo veci samej, pokiaľ ide o hypotetický problém, alebo ak Súdny dvor nedisponuje skutkovými a právnymi podkladmi potrebnými na užitočnú odpoveď na otázky, ktoré mu boli položené (rozsudok z 10. júla 2019, Federal Express Corporation Deutsche Niederlassung, C-26/18, EU:C:2019:579, bod 32 a citovaná judikatúra).
- 57 Z ustálenej judikatúry takisto vyplýva, že nevyhnutnosť dopracovať sa k výkladu práva Únie, ktorý bude pre vnútroštátny súd užitočný, vyžaduje, aby tento súd vymedzil skutkový a právny rámec ním položených otázok alebo aby prinajmenšom objasnil skutkové predpoklady, na ktorých sú tieto otázky založené. Návrh na začatie prejudiciálneho konania musí ďalej uvádzať presné dôvody, pre ktoré

vnútroštátny súd považuje výklad práva Únie za sporný a polozenie prejudiciálnych otázok Súdnemu dvoru za potrebné (rozsudok z 19. decembra 2018, Stanley International Betting a Stanleybet Malta, C-375/17, EU:C:2018:1026, bod 29 a citovaná judikatúra).

- 58 V návrhu na začatie prejudiciálneho konania vnútroštátny súd dostatočne opisuje právny a skutkový rámec konania vo veci samej a jasne vysvetľuje, že otázky položené Súdnemu dvoru sú nevyhnutné na vyriešenie otázky zlučiteľnosti odporovacej žaloby, ktorá bola na tento súd podaná, s právom Únie.
- 59 Okrem toho vzhľadom na informácie poskytnuté vnútroštátnym súdom, ktorý má jediný právomoc vykladať vnútroštátne právo v rámci systému súdnej spolupráce zavedeného článkom 267 ZFEÚ, sa nemožno domnievať, že otázky položené Súdnemu dvoru nemajú súvislosť s existenciou alebo predmetom sporu vo veci samej alebo že sa týkajú hypotetického problému.
- 60 Návrh na začatie prejudiciálneho konania je preto prípustný.

O prvej otázke

- 61 Svojou prvou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má článok 12 šiestej smernice vykladať v tom zmysle, že bráni tomu, aby po vykonaní rozdelenia veriteľa rozdelenej spoločnosti, ktorých práva vznikli pred rozdelením a ktorí nevyužili nástroje ochrany veriteľov upravené vo vnútroštátnej právnej úprave podľa tohto článku, mohli podať odporovaciu žalobu s cieľom určiť, že uvedené rozdelenie je voči nim neúčinné, a podať exekučné alebo zabezpečovacie návrhy týkajúce sa majetku prevedeného na nadobúdajúcu spoločnosť.
- 62 Na úvod treba uviesť, že podľa článku 22 ods. 1 šiestej smernice sa články 12 a 19 tejto smernice uplatňujú na rozdelenie založením nových spoločností v zmysle článku 21 ods. 1 šiestej smernice. Z uvedeného článku 22 ods. 1 vyplýva, že výrazom „spoločnosti zúčastnené na rozdelení“ sa označuje rozdeľovaná spoločnosť a výrazom „nadobúdajúca spoločnosť“ každá nová spoločnosť.
- 63 Na základe článku 12 ods. 1 šiestej smernice majú členské štáty povinnosť stanoviť primeraný systém ochrany záujmov veriteľov spoločností zúčastnených na rozdelení, ktorých pohľadávky vznikli pred zverejnením návrhu podmienok rozdelenia, pričom tieto pohľadávky nie sú ešte splatné v okamihu tohto zverejnenia.
- 64 Článok 12 ods. 2 šiestej smernice stanovuje, že na účely odseku 1 tohto článku členské štáty minimálne stanovujú, že títo veritelia sú oprávnení získať primerané záruky, ak finančná situácia rozdeľovanej spoločnosti a spoločnosti, na ktorú bude záväzok prevedený v súlade s návrhom podmienok rozdelenia, túto ochranu vyžaduje a ak títo veritelia ešte nedisponujú takými zárukami.
- 65 Okrem toho z článku 12 ods. 3 a 6 šiestej smernice v spojení s článkom 22 ods. 1 tejto smernice vyplýva, že členské štáty môžu stanoviť spoločnú a nerozdielnú zodpovednosť novozaložených spoločností za záväzky rozdelenej spoločnosti.
- 66 Je pravda, že medzi nástrojmi ochrany veriteľov rozdelenej spoločnosti, stanovenými v článku 12 šiestej smernice, nie je uvedená odporovacia žaloba.
- 67 Napriek tomu, ako uviedol generálny advokát v bodoch 59 a 60 svojich návrhov, výraz „minimálne“ uvedený v článku 12 ods. 2 šiestej smernice znamená minimálny systém ochrany veriteľov pre pohľadávky, ktoré vznikli pred zverejnením návrhu podmienok rozdelenia a ktoré ešte nie sú splatné v okamihu tohto zverejnenia. Rovnako uvedený odsek nebráni členským štátom, aby zaviedli dodatočné nástroje na ochranu záujmov týchto veriteľov, pokiaľ ide o tieto pohľadávky.

- 68 Okrem toho z článku 12 šiestej smernice nevyplýva, že by skutočnosť, že sa nepoužije jeden z nástrojov ochrany veriteľov rozdelenej spoločnosti, ktorý upravuje vnútroštátna právna úprava, bránila tomu, aby sa využili iné nástroje ochrany, než sú nástroje vymenované v uvedenom článku.
- 69 Za týchto podmienok treba vzhľadom na cieľ uvedený v ôsmom odôvodnení tejto smernice, a to, že veritelia vrátane držiteľov dlhopisov a osôb majúcich iné pohľadávky voči spoločnostiam zúčastneným na rozdelení musia byť chránení tak, aby ich realizácia rozdelenia nepoškodila, konštatovať, že článok 12 šiestej smernice nevyklučuje možnosť, aby veritelia rozdeľovanej spoločnosti podali odporovaciu žalobu, o akú ide vo veci samej, ak finančná situácia rozdeľovanej spoločnosti a spoločnosti, na ktorú bude záväzok prevedený v súlade s návrhom podmienok rozdelenia, túto ochranu vyžaduje. V každom prípade účinky takej žaloby nesmú byť v rozpore s cieľom tohto ustanovenia.
- 70 V tejto súvislosti treba uviesť, že zo samotného znenia prvej otázky vyplýva, že odporovacia žaloba, ako je upravená v článku 2901 Občianskeho zákonníka, ktorú podali veritelia rozdeľovanej spoločnosti, môže týchto veriteľov uprednostniť pri exekúcii pred veriteľmi nadobúdajúcej spoločnosti alebo nadobúdajúcich spoločností a umožniť im získať výhodnejšie postavenie, než majú spoločníci týchto nadobúdajúcich spoločností. Vzhľadom na to, že rozdelenie, o ktoré ide vo veci samej, je rozdelením založením novej spoločnosti, treba výraz „nadobúdajúca spoločnosť alebo nadobúdajúce spoločnosti“, ktorý používa vnútroštátny súd, chápať tak, že označuje novozaloženú spoločnosť alebo novozaložené spoločnosti.
- 71 Systém minimálnej ochrany záujmov veriteľov stanovený v článku 12 ods. 1 šiestej smernice v spojení s článkom 22 ods. 1 tejto smernice sa však týka veriteľov rozdeľovanej spoločnosti, a nie veriteľov novozaložených spoločností alebo spoločníkov týchto novozaložených spoločností, keďže tieto spoločnosti pred rozdelením neexistovali.
- 72 Okrem toho z článku 12 ods. 4 šiestej smernice v spojení s článkom 2 ods. 3 tejto smernice a článkom 13 ods. 3 tretej smernice vyplýva, že ochrana „môže byť odlišná“ pre veriteľov novozaložených spoločností a pre veriteľov rozdeľovanej spoločnosti.
- 73 Článok 12 šiestej smernice teda nevyžaduje, aby ochrana veriteľov novozaložených spoločností stanovená členskými štátmi bola rovnaká ako ochrana veriteľov rozdeľovanej spoločnosti.
- 74 Zo všetkých týchto ustanovení teda možno vyvodiť, že harmonizácia *a minima* ochrany záujmov veriteľov spoločností zúčastnených na rozdelení, stanovená v šiestej smernici, nebráni tomu, aby sa v kontexte rozdelenia založením novej spoločnosti, ako je to v rámci sporu vo veci samej, dávala prednosť ochrane záujmov veriteľov rozdeľovanej spoločnosti.
- 75 Vzhľadom na všetky predchádzajúce úvahy treba na prvú otázku odpovedať tak, že článok 12 šiestej smernice v spojení s článkami 21 a 22 tejto smernice sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby po vykonaní rozdelenia veritelia rozdeľovanej spoločnosti, ktorých práva vznikli pred rozdelením a ktorí nevyužili nástroje ochrany veriteľov upravené vo vnútroštátnej právnej úprave podľa uvedeného článku 12, mohli podať odporovaciu žalobu s cieľom určiť, že uvedené rozdelenie je voči nim neúčinné, a podať exekučné alebo zabezpečovacie návrhy týkajúce sa majetku prevedeného na novozaloženú spoločnosť.

O druhej otázke

- 76 Svojou druhou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má článok 19 šiestej smernice, ktorý upravuje režim neplatnosti rozdelenia, vykladať v tom zmysle, že bráni tomu, aby veritelia rozdeľovanej spoločnosti podali po vykonaní rozdelenia odporovaciu žalobu, ktorou nie je dotknutá platnosť tohto rozdelenia, ale len umožňuje, aby toto rozdelenie bolo voči týmto veriteľom neúčinné.

- 77 Článok 19 šiestej smernice upravuje režim neplatnosti rozdelenia. Konkrétne, tento článok vymedzuje prípady neplatnosti, ukladá krátku lehotu na dovolávanie sa neplatnosti a stanovuje, že ak je možné odstrániť nedostatok, pre ktorý možno vysloviť neplatnosť rozdelenia, poskytne sa dotknutým spoločnostiam lehota na jeho odstránenie.
- 78 Pojem „neplatnosť“ nie je v šiestej smernici definovaný.
- 79 Keďže neexistuje nijaká definícia tohto pojmu, podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora sa jeho význam a rozsah musí určiť v súlade so zvyčajným významom použitých výrazov, pričom sa zároveň zohľadnia súvislosti, v ktorých sa používajú, ako aj ciele sledované právnou úpravou, ktorej je súčasťou (rozsudok z 26. júla 2017, Jafari, C-646/16, EU:C:2017:586, bod 73 a citovaná judikatúra).
- 80 Pojem „neplatnosť“ vo svojom obvyklom význame odkazuje na právne prostriedky nápravy, ktorých cieľom je zrušenie aktu, majú za následok jeho zánik a vyvolávajú účinky voči všetkým.
- 81 Tento význam pojmu „neplatnosť“ potvrdzuje kontext tohto pojmu a ciele sledované šiestou smernicou, ako uviedol generálny advokát v bodoch 73 až 75 svojich návrhov.
- 82 Pokiaľ totiž ide o kontext uvedeného pojmu, treba uviesť, že článok 19 ods. 1 písm. b) šiestej smernice stanovuje, že neplatnosť rozdelenia, ktorá nadobudla účinnosť, môže byť vyslovená len v troch prípadoch, a to pri chýbajúcej preventívnej súdnej alebo správnej kontrole zákonnosti, alebo ak listiny neboli úradne overené, alebo pri zistení, že rozhodnutie valného zhromaždenia, ktoré schválilo návrh podmienok rozdelenia, je neplatné alebo napadnuteľné podľa vnútroštátneho práva.
- 83 Tieto tri prípady neplatnosti sa však týkajú vzniku rozdelenia a ovplyvňujú jeho samotnú existenciu. Ide teda o prípady, ktoré majú za následok zánik rozdelenia.
- 84 Pokiaľ ide o ciele sledované šiestou smernicou, z jedenásteho odôvodnenia šiestej smernice vyplýva, že normotvorca Únie sa domnieval, že je nutné obmedziť prípady neplatnosti a ustanoviť, aby sa nedostatky odstránili vždy, keď je to možné, a skrátila lehota na začatie konania o neplatnosti, na zaistenie právnej istoty vo vzťahoch medzi spoločnosťami zúčastňujúcimi sa rozdelenia, medzi týmito spoločnosťami a tretími stranami a medzi akcionármi. Tento cieľ šiestej smernice, ktorý bol vykonaný v jej článku 19, potvrdzuje, že neplatnosť rozdelenia vyvoláva účinky voči všetkým.
- 85 Ako poznamenáva generálny advokát v bode 79 svojich návrhov, ak má teda žaloba o neplatnosť sankcionovať nedodržanie podmienok vzniku úkonu, ktorým dochádza k rozdeleniu, odporovacia žaloba, o akú ide vo veci samej, má za cieľ iba ochranu veriteľov, ktorých práva rozdelenie poškodilo.
- 86 Z návrhu na začatie prejudiciálneho konania totiž vyplýva, že odporovacia žaloba, ktorú podali žalovaní vo veci samej na základe článku 2901 Občianskeho zákonníka, len umožňuje, aby dotknuté rozdelenie bolo voči nim neúčinné, a najmä neúčinnosť prevodu určitého majetku uvedeného v úkone o rozdelení. Táto žaloba nemá vplyv na platnosť tohto rozdelenia, nemá za následok jeho zánik a nevyvoláva účinky voči všetkým.
- 87 Uvedená žaloba preto nepatrí pod pojem „neplatnosť“ uvedený v článku 19 šiestej smernice.
- 88 Vzhľadom na všetky predchádzajúce úvahy treba na druhú otázku odpovedať tak, že článok 19 šiestej smernice v spojení s článkami 21 a 22 tejto smernice, ktorý upravuje režim neplatnosti rozdelenia, sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby veritelia rozdeľovanej spoločnosti podali po vykonaní rozdelenia odporovaciu žalobu, ktorou nie je dotknutá platnosť tohto rozdelenia, ale len umožňuje, aby toto rozdelenie bolo voči týmto veriteľom neúčinné.

O trovách

- ⁸⁹ Vzhľadom na to, že konanie pred Súdny dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (druhá komora) rozhodol takto:

1. Článok 12 šiestej smernice Rady 82/891/EHS zo 17. decembra 1982 o rozdelení akciových spoločností, vychádzajúcej z článku 54 ods. 3 bod g) zmluvy, zmenenej smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2007/63/ES z 13. novembra 2007, v spojení s článkami 21 a 22 uvedenej smernice 82/891, sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby po vykonaní rozdelenia veritelia rozdeľovanej spoločnosti, ktorých práva vznikli pred rozdelením a ktorí nevyužili nástroje ochrany veriteľov upravené vo vnútroštátnej právnej úprave podľa uvedeného článku 12, mohli podať odporovaciu žalobu s cieľom určiť, že uvedené rozdelenie je voči nim neúčinné, a podať exekučné alebo zabezpečovacie návrhy týkajúce sa majetku prevedeného na novozaloženú spoločnosť.
2. Článok 19 smernice 82/891, zmenenej smernicou 2007/63, v spojení s článkami 21 a 22 uvedenej smernice, ktorý upravuje režim neplatnosti rozdelenia, sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby veritelia rozdeľovanej spoločnosti podali po vykonaní rozdelenia odporovaciu žalobu, ktorou nie je dotknutá platnosť tohto rozdelenia, ale len umožňuje, aby toto rozdelenie bolo voči týmto veriteľom neúčinné.

Podpisy